

Som de første kristne

Vitnesbyrd fra Julia Burfitt,
fransklærer i Sidney (Australia).
Hennes ektefelle, James, er også
lærer. De har sju barn.

13.12.2005

”Mine omgivelser og venner var
svært materialistiske. Jeg hadde
alltid følelsen av at jeg måtte velge
mellom å elske verden eller å elske
min tro. Jeg hadde følelsen av at den
som tok sin religion på alvor, uansett
hvilken det var, ikke var interessert i
å gi sine krefter til menneskeskapte

aktiviteter. Da jeg ble kjent med budskapet som Opus Deis grunnlegger formidler, forandret dette seg totalt. Jeg ble kjent med utadrettede og glade mennesker som var troende og samtidig levde i denne verden. De var så positive til livet! Jeg begynte å forstå at det er nettopp gjennom å elske denne verden og det den inneholder at vi helt og fullt gjør det vår tro ber oss om.

Gud elsker oss slik vi er når vi lever midt i verden. Liksom de første kristne bør vi være som alle andre, og ikke holde oss for oss selv. Hvordan skulle vi kunne føre verden til Gud om vi ikke selv var i kontakt med denne verden?

Da jeg leste det første punktet i Veien: ”Ditt liv må ikke være forgjeves...” forsto jeg at jeg frem til det øyeblikket hadde sløst bort tiden. Og da jeg oppdaget at jeg kunne

opprettholde en personlig relasjon til Jesus Kristus gjennom det jeg holder på med hver dag, fikk mitt liv virkelig en mening.

Jeg forsøker å være venn med hvert og ett av mine barn og snakke med dem om det som er viktig. Fremfor alt prøver jeg å lytte til dem og svare på spørsmålene deres. En dag bestemte min mann og jeg oss for å prøve å innføre en stille stund hver dag hjemme. I en halv times tid før middag gjør barna noe som får dem til å holde seg stille og rolige, det kan være å lese, male, legge puslespill osv. Vi ber dem om ikke å snakke med hverandre i disse minuttene. Barn har så få muligheter til å være stille! Hvordan kan de få et personlig forhold til Gud om de ikke vet hva man skal gjøre for å trekke seg bort fra støy og gå i seg selv?

Jeg vet at selv om min familie er det aller viktigste for meg, så har jeg

også frihet til å nå de mål jeg har satt meg i mitt yrke. Takket være denne holdningen greide jeg å ta en mastergradseksamen i fransk litteratur mens jeg hadde fire barn hjemme. Jeg dro til universitetet en kveld i uken og gjorde leksene mens barna sov eller lekte ute. Den utdannelsen jeg har fått innen Opus Dei hadde lært meg å holde en viss disiplin og slik dra full nytte av den lille tid jeg hadde til disposisjon.

Nå synes jeg at livet er et fantastisk eventyr. Jeg vet at den jeg er, den type liv jeg lever, det jeg kan, mine venner, yrkesvei, osv. interesserer Gud. Det jeg gjør under disse forutsetningene, de beslutninger jeg tar, de er den scenen der min tro uttrykker seg.”

Denne historien finnes i heftet ”Guds barns glede” av Alberto Micheleni. © 2002 Opus Deis informasjonskontor.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/som-](https://opusdei.org/nb-no/article/som-de-frste-kristne/)
[de-frste-kristne/](https://opusdei.org/nb-no/article/som-de-frste-kristne/) (18.03.2026)